

Barevný podzim. Milíčov, Milíčovský les a rybníky

Je tady další čtvrtek ke konci měsíce října, apokalyptické předpovědi hlásí od zítřka snížení teplot o deset stupňů, ale hlavně vítr s poryvy větru, síly vichřice. Máme tedy poslední den, než všechna ta podzimní barevná nádhera bude na zemi místo na stromech. Náš cíl je okraj Prahy, Jižní město, **lokalita Milíčov**, ten byl kdysi pomalu zanikající středověkou vsí, později jen panským dvorcem, a dnes? Dnes je to bydlení pro tisíce obyvatel s výhledem na kus krásné, v mnoha případech historické přírody, milíčovského lesa a rybníků. Od autobusu stačilo projít dvě ulice a jsme v objetí nově vysazené zeleně, mladých, převážně listnatých stromů, zatím ale stále na dohled od lesa.

Vlastníkem pozemků mezi sídlištěm a lesem je **hlavní město Praha**, které jen pár výškových metrů pod sídlištěm zřídilo zázemí pro **Lesy hl. m. Prahy** a také **Dun Milíčov**, dešťovou usazovací nádrž sloužící k zachycení dešťových vod z terénu do dešťové kanalizace. Všechno perfektně oplocené a upravené, včetně cesty do lesa.

Cestu k lesu kolem usazovacích nádrží a zázemí lesáků máme za sebou a jsme na okraji lesa, na hrázi historického rybníka s **tajným názvem Vrah**. Založen byl prý někdy v 18. století a dost možná, že již tenkrát dostal tak odpudivé jméno. Vzhledem k tomu, že jsme stále na území Prahy, je to neuvěřitelné místo. Rybník s ostrovem, krytý mladými olšemi a mohutnou hrází snad s desítkou stoletých dubů, jejichž zelená barva listů se zvolna mění do zlatova.

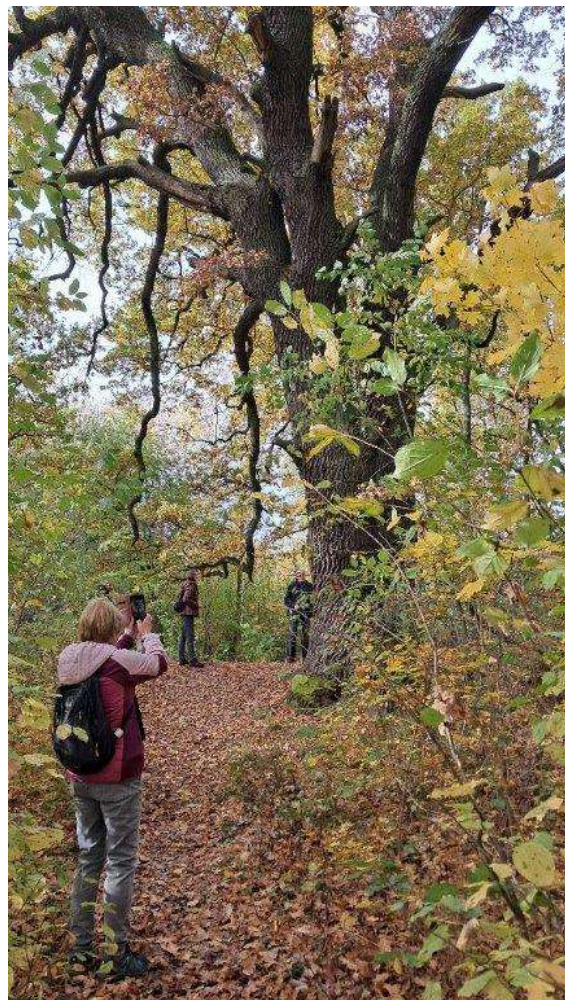

Milíčovský les a rybníky nejsou jenom státem vyhlášená „Přírodní památka“, ale i „Evropsky významná lokalita“

Rybník Vrah je unikátní svým ptačím ostrovem. Navíc celou jeho hráz střeží skupina mohutných staletých dubů a je i zajímavým rybářským revírem.

Skupina vzácných dubů na hrázi Vraha nás směřuje na úzkou pěšinku, západním směrem, na hráz dalšího rybníka, s filmovým názvem **Homolka**. Tady, hned na začátku, stojí největší a nejstarší dub celého milíčovského polesí **mohutný dub zimní**. Ten je objektem všech kolemjdoucích objektivů. Obvod kmene kolem 5 metrů, výška a stáří nezjištěné. To si nemůže nikdo nechat ujít. Věk ostatních nádherných dubů na hrázi je také úctyhodný. Jeden z nich ale letos nedolal škůdcům a nepotřeboval k tomu ani silný vítr, aby se z ničeho nic, skácel do rybníka.

Hráz rybníka Homolka nás na chvíli odvede z lesa na místo související s historií Milíčova. Když ves Milíčov v 18. století zanikla, zůstala po ní osada s hospodářským dvorem a přilehlými pozemky. Ta byla v roce 1920 přičleněna ku Praze. A na tom všem se vlastně nezměnilo nic dodnes. Nájemci opraveného statku se věnují chovu koní a v části dvora sídlí **Jízdní oddíl pražské policie**. Vše je obklopeno elektrickými ohradníky pro výběhy koní. Bez problému ale celým objektem prochází veřejná naučná stezka. Vydáváme se po ní.

Naučná stezka po chvíli přechází v upravenou cyklostezku, prochází kolem sídla jízdní policie a bývalého statku. Proti statku je turistická hospůdka s venkovním posezením, která je současně pokladnou přilehlé minizoo. Hospůdce jsme po dohodě odolali a milíčovskou alejí se vracíme k dalšímu vstupu do lesa.

Hned na okraji lesa překvapí svou mohutností rybník, ve zdejší lokalitě největší, **Milíčovský**. Na jeho hrázi se potkává hned několik turistických tras. My jsme zvolili tu západním směrem, pěšinou podle břehu rybníka. Za sebou necháváme ovocný sad a remízky nízkých keřů a stromů, sahající místy až do vody.

Naši dnešní vycházku jsem nazval „**Barevný podzim**“. Myslím, že milíčovská příroda se spoustou nejrůznějších keřů a stromů, kde převládají právě ty nejbarevnější javor, dub a buk, nabízí opravdu širokou škálu barev. Je to dobře vidět na zajímavých fotkách Lýdie a Hany

Po chvíli se stalo něco, co nikdo nečekal, zážitek tak překvapivý, že nenacházím ta úplně správná slova. V lesíku před námi se při krátkém poryvu větru před námi snesl „**zlatý déšť**“. Listy mladých buků se snášely pomalu k zemi, jako na padáčkách. Šrámek, Dyk nebo Vrchlický by to vyjádřili asi mnohem lépe než já. Tak to je on, ten les básníků.

Nás čeká poslední část cesty, ta trochu obtížnější. Zatím vše co jsme prošli, bylo dílo přírody ze starších časů. Před námi je ale výstup na **Milíčovský vrch s výškou 309 m/m**. Ten jediný je tady umělý, i když to tak na první pohled nevypadá. Vyrostl tady na místě nelegálního psiho hřbitova, kopec z navážky vzniklé při výstavbě Jižního města. Je rozdělený na tři části. Původně holý kopec měl výhled na všechny strany. Vysazený les je dnes již tak vysoký, že výhled zůstal již jenom východním směrem. Přesto je to zajímavé místo a my stoupáme nahoru.

A jsme nahoře, pár fotek, rozhlédnout se a pozor! Za námi se zatahuje obloha, výhled je ale zajímavý.

Ještě jednou rozhlédnout a jdeme dolů, začíná pršet, k autobusu to máme slabý kilometr, bude to tak akorát.

**Miličov 23. října 2025. Vycházku připravil Mirek Bernát,
kronika Mirek
Super fotky pořídily Lydie Stoupová a Hana Mašková**

